

Sygn. akt II C 546/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach Wydział II Cywilny Ośrodek (...) w R.

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Gawlik

Ławnicy:	/
-----------------	---

Protokolant: Hanna Świątek

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2018 roku w Rybniku

sprawy z powództwa HORYZONT Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko K. K.

o zapłatę

- 1) oddała powództwo;
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5417 zł (pięć tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt II C 546/17

UZASADNIENIE

Powód Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. w dniu 5 czerwca 2017 r. złożył do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie **pozew o zapłatę** żądając zasądzenia w elektronicznym postępowaniu upominawczym od pozwanego następujących kwot:

- 73.857,15 zł (należność wynikająca z Umowy zawartej przez pozwanego z Bankiem) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- 1.495,36 zł (skapitalizowane odsetki) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty

oraz zasądzenia zwrotu kosztów sądowych w wysokości 942 zł, zwrotu innych kosztów w wysokości 11,78 zł oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 3.600 zł.

W uzasadnieniu pozwu podał, że dochodzona przez niego wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwanego z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 24 kwietnia 2015 r. zawartej z (...) Bank S.A, którego jest następcą prawnym. Wskazał, iż w dniu 22 grudnia 2016 r. umową cesji zostały przeniesione wierzytelności z (...) Banku S.A. na jego rzecz. Podniósł, iż na dochodzoną od pozwanego kwotę składają się:

- 73.857,15 zł tytułem wierzytelności należnych wobec (...) Banku S.A., w tym niespłacony kapitał wynosi 65.759,76 zł,
- 1.495,36 zł tytułem naliczanych przez niego odsetek ustawowych za opóźnienie od niespłaconego kapitału, od dnia 22 grudnia 2016 r., jako dnia następnego po dniu w którym (...) Bank S.A. zakończył naliczanie przysługujących mu należności, a do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu.

Podał, iż pozwany wezwany do dobrowolnej spłaty pismem z dnia 31 stycznia 2017 r. nie spłacił zadłużenia, nie kwestionował wysokości zadłużenia sprecyzowanego w wezwaniu do zapłaty, a w tej sytuacji wierzytelność jest bezsporna,

Postanowieniem z dnia 11 października 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie (k.7) stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał niniejszą sprawę do Sądu Okręgowego w Gliwicach.

Pozwany K. K. w dniu 13 lutego 2017 r. w **odpowiedzi na pozew** wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu zakwestionował wszystkie niewierzytelne dokumenty dołączone do sprawy wnosząc o ich pominięcie. Wskazał nadto, iż jakkolwiek w materiale dowodowym znajduje się niewierzytelna kserokopia umowy, to z jej treści nie wynika, że została ona przez Bank wykonana, a nawet zakładając, że umowa była przez Bank wykonana, nie może być mowy o wymagalności kwoty, zatem wytoczenie powództwa było przedwczesne. Podniósł także, że z uwagi na brak dowodów na istnienie roszczenia, bezprzedmiotowa jest umowa przelewu wierzytelności i wniósł o jej pominięcie mimo jej uwierzytelnienia przez radcę prawnego, jako że już same te kopie mają wzmiankę o ich przerobieniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 kwietnia 2015 r. pozwany zawarł z (...) Bankiem S.A. w W. Umowę o Kredyt konsolidacyjny nr (...). Przedmiotem umowy był kredyt w kwocie 67.503,11 zł. Zgodnie z § 1 ust. 4 Umowy pozwany zobowiązał się kwotę udzielonego kredytu spłacić wraz z należnymi odsetkami umownymi w 120 równych ratach kapitałowo – odsetkowych płatnych nie później niż do 15-tego dnia każdego miesiąca na zasadach i warunkach określonych w dalszych postanowieniach Umowy. Całkowita kwota kredytu wynosiła 48.879 zł i nie obejmowała kredytowanych przez Bank kosztów kredytu wskazanych w § 1 ust. 1 pkt 3 umowy. Całkowita kwota do zapłaty przez kredytobiorcę na dzień zawarcia Umowy wynosiła 102.593,90 zł. Oprocentowanie w całym okresie kredytowania stanowi sumę stawki WIBOR 3M i marży w wysokości 7,34 pkt. 5, stałej w trakcie trwania Umowy (§ 2 ust. 2). Oprocentowanie zadłużenia przeterminowanego jest równe czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego i na dzień zawarcia Umowy wynosiło 10 % w stosunku rocznym (§ 3 ust. 5). W § 11 Umowy kredytobiorca wyraził zgodę i upoważnił Bank do przelewu wierzytelności, w tym niewymagalnych, oraz przeniesienia związanych z nimi zabezpieczeń z tytułu Umowy na rzecz innego banku. W § 14 ust. 1 Umowy zapisane zostało, iż w kwestiach nieuregulowanych w umowie zastosowanie znajdują przepisy Regulaminu udzielania pożyczek/kredytów dla osób fizycznych oraz przepisy prawa powszechnie obowiązującego.

W dniu 22 grudnia 2016 r. doszło do zawarcia umowy cesji wierzytelności pomiędzy (...) Bankiem S.A. w W. a powodem Horyzont Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w W., na podstawie której Bank zbył wierzytelność wynikającą z tytułu Umowy o Kredyt konsolidacyjny nr (...).

dowód: warunkowe wypowiedzenie Umowy o Kredyt konsolidacyjny k. 47-48, wezwania do zapłaty k. 141-142; oświadczenie/wyciąg z ksiąg wieczystych A. Banku z dnia 22 grudnia 2016 r. k. 156; rozliczenia spłat zadłużenia przez pozwanego i pozostałej nieuregulowanej przez niego kwoty k. 159-169, Umowa o Kredyt konsolidacyjny nr (...) k. 193-197, oświadczenie o numerach rachunków i wysokości rat k. 198, prognozowany harmonogram spłat pożyczki k. 199-200, umowa o przelew wierzytelności wraz z załącznikami i aneksem k. 215-236.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W ocenie Sądu powód będący znaczącym przedsiębiorcą od lat działającym na rynku finansowym i wielokrotnie uczestniczącym w postępowaniach sądowych nie wykazał, by doszło do wypowiedzenia umowy zawartej przez pozwanego (...) Bank S.A., bowiem do pozwu, jak i dalszych pism procesowych dołączył jedynie kserokopie wezwań da zapłaty i warunkowego wypowiedzenia bez poświadczenia ich zgodności z oryginałem dokumentu. Zważyć należy, iż kodeks postępowania cywilnego nie zna pojęcia kserokopii, natomiast jako pojęciem przeciwstawnym pojęciu oryginału posługuje się pojęciem odpisu. Skoro jednak tak odpis, jak i kserokopia stanowią odwzorowanie oryginału (pierwszy metodą tradycyjną, a druga metodą nowoczesną), to istnieje podstawa do objęcia pojęciem odpisu także kserokopii. Wobec tego, także do kserokopii można odnieść utrwalony w orzecznictwie i aprobowany w doktrynie pogląd, że dokumentem prywatnym jest również odpis dokumentu. Podobnie więc jak odpis, również kserokopie uznać należy za dokument stanowiący dowód istnienia oryginału, a zatem podlegający podwójnej ocenie. Raz- jako dokument prywatny mający stanowić źródło wiadomości o istnieniu oryginalnego dokumentu, a drugi raz -jako dokument prywatny mający stanowić źródło wiadomości o dochodzonym przez powoda roszczeniu. W postępowaniu opartym na dokumencie prywatnym źródłem wiadomości jest zawarte w nim i podpisane oświadczenie (art. 245 k.p.c.). Oznacza to, że dla uznania kserokopii za dokument prywatny, świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej w niej treści, niezbędne jest oświadczenie o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Takim oświadczeniem będzie umieszczone na kserokopii i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać kserokopię za dokument prywatny świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w niej odwzorowanej. Bez wspomnianego poświadczenia kserokopia nie może być uznana za dokument. Kserokopie niepotwierdzone „za zgodność z oryginałem” nie mają mocy dowodowej (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 37/94, OSNC 1994, nr 11, poz. 206, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 1997 r., III CKU 7/97, LEX nr 50764; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2009 r., II CSK 459/08, LEX nr 607254; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08, LEX nr 584200).

Niezależnie od powyższego Sąd zauważa, iż dokonane przez Bank wypowiedzenie Umowy kredytu, jako jednostronne oświadczenie woli o charakterze prawno-kształtującym, nie mogło zostać uczynione z zastrzeżeniem warunku i w związku z tym było nieważną czynnością prawną (art. 58 § 1 i 3 k.c.). Wypowiedzenie umowy o kredyt będące uprawnieniem kształtującym Banku, prowadzącym do zakończenia nawiązanego stosunku prawnego bez dochowania wymaganych warunków, nie może być czynnością nagłą, zaskakującą dla kredytobiorcy, nawet jeżeli istnieją podstawy do podjęcia jej zgodnie z treścią umowy. Wypowiedzenie umowy powinno być złożone samodzielnie, po wyczerpaniu działań upominawczych i jednoznacznie sformułowane. Zdaniem Sądu, powód nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność podjęcia i wyczerpania działań upominawczych przez Bank.

Zważyć też należy, iż w § 11 Umowy o kredyt konsolidacyjny strony jednomyślnie ustaliły, iż „kredytobiorca wyraża zgodę i upoważnia Bank do przelewu wierzytelności, w tym niewymagalnych oraz do przeniesienia związanych z nimi zabezpieczeń z tytułu umowy na rzecz innego banku”.

Jak stanowi art. 509 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Po myśli art. 2 ustawy Prawo bankowe (Dz.U.2017.1876 ze zm.) bank jest osobą prawną utworzoną zgodnie z przepisami ustaw, działającą na podstawie zezwoleń uprawniających do wykonywania czynności bankowych obciążających ryzykiem środki powierzone pod jakimkolwiek tytułem zwrotnym.

Powód nie jest podmiotem, który mieści się w legalnej definicji banku, zawartej w art. 2 ustawy Prawo bankowe. Należy zauważyć, iż bankiem nie są wszystkie podmioty finansowe działające na rynku, a jedynie ściśle określone podmioty, działające na podstawie stosownych ustaw i zezwoleń, w odpowiedniej formie. Trzeba bowiem wskazać, iż regulacje zawarte w Prawie bankowym wskazują na szczególną pozycję banku w obrocie gospodarczym. Bank jest uznawany

za instytucję zaufania publicznego, objętą szczególnym nadzorem. Sąd Najwyższy wskazał, że przepisy prawa tworzą i podtrzymują wizerunek banku jako podmiotu o wyjątkowym charakterze, jako instytucji pod specjalnym nadzorem państwa, której system prawny wyznacza ramy działania w sposób znacznie bardziej szczegółowy niż innym podmiotom gospodarczym. Poddanie działalności bankowej szczególnej regulacji publicznoprawnej, uwzględniającej wyjątkową pozycję banków w systemie gospodarczym państwa, powoduje, że naruszenie przez instytucję zaufania publicznego spoczywających na niej obowiązków należy ocenić znacznie bardziej restrykcyjnie niż w przypadku podmiotu niemającego tego statusu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2010 r., sygn. akt IV CSK 236/2010). Powód statusu takiego nie posiada. Sąd podziela stanowisko zajęte w tym przedmiocie przez Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 5 września 2017 r., sygn. akt I ACa 1023/16, zgodnie z którym w sytuacji gdy umowa wskazuje pod jakimi warunkami i na rzecz jakich podmiotów cesja może być wykonana, to wówczas uznać należy, że dokonanie cesji na rzecz innych podmiotów, bądź pod innymi warunkami, nie jest dopuszczalne. Odmierna wykładnia takiego zastrzeżenia umownego byłaby nielogiczna ze względu na treść art. 509 § 1 k.c. Skoro bowiem przepis ten dopuszcza cesję bez zgody dłużnika co do zasady, to zamieszczenie w umowie pozytywnego zastrzeżenia umownego wskazującego na jakich warunkach i na rzecz jakich podmiotów cesja jest dopuszczalna, byłoby niepotrzebne, gdyż stanowiłoby wyłącznie powtórzenie art. 509 § 1 k.c. Uznać zatem należy, że zamieszczenie takiego zastrzeżenia w umowie ogranicza możliwość dokonania cesji wierzytelności tylko do wypadków w umowie opisanych.

W przedmiotowej Umowie kredytu w sposób zrozumiały dla stron wyłączono możliwość cesji wierzytelności na rzecz podmiotów innych niż banki. Postępowanie takie znajduje oparcie w obowiązujących przepisach, w art. 509 § 1 k.c. wskazano bowiem jasno, iż przelew wierzytelności nie może nastąpić bez zgody dłużnika, jeżeli sprzeciwiałoby się to postanowieniu umownemu. W niniejszym przypadku § 11 tejże Umowy jest przepisem sprzeciwiającym się dokonaniu cesji wierzytelności na rzecz powoda bez zgody pozwanego. Tym samym, umowę cesji wierzytelności z dnia 22 grudnia 2016 r. pomiędzy pierwotnym wierzycielem ((...) Bank S.A. z siedzibą w W.) a powodem (Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.) uznać należy za bezskuteczną, co oznacza, iż powodowi nie przysługuje roszczenie dochodzone przez niego niniejszym pozwem.

W świetle powyższego niecelowym było analizowanie dalszych zarzutów podnoszonych przez pozwanego, bowiem wyżej opisane wnioski mają charakter rozstrzygający dla sprawy. Niniejszym, na podstawie przytoczonych wcześniej przepisów prawa, orzeczono jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

Wobec oddalenia powództwa powód jest stroną przegrywającą proces w rozumieniu art. 98 k.p.c. i to na nim spoczywa obowiązek poniesienia w całości kosztów procesu. Wobec powyższego w punkcie drugim sentencji wyroku Sąd na podstawie § 2 pkt. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800) zasądził od powoda na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego w kwocie 5.417 zł (w tym opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł).